

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

De Occasione, Fine, Methodo Huius Operis, Autoris Ad Lectorem Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

DE OCCASIONE, FINE, METHO-
DO HUIUS OPERIS, AUTORIS AD
LECTOREM PRÆFATIO.

Nni plusculi sunt, *Lector in Christo cru-*
cifixo dilecte, cum lucem aspexit R. P. ^{Scribendi}
Francisci de la Croix, viri è nostra So- ^{ocasio.}
cietate, multorum munerum præclare
gestorum laude insignis, *Hortulus Ma-*
rianus, violis, rosis, lilijs, alijsque, de
coeli areolis, transumptis floribus confitus; hoc est, mul-
tiplici erga Dei Matrem sanctorum affectuum varietate, at-
que omnigenâ piarum artium eandem colendi ac demer-
endi amoenitate, floridus. Qui statim atque editus,
cum piorum cœpisset teri manibus, môxque in varias con-
versus linguas, non minori passim utilitate, quàm aviditate
legeretur; animum subijt ea cogitatio: quando tria esse
viderentur, sive Christianæ pietatis incitamenta, sive cer-
tius consequendæ salutis adminicula præcipua, *JESUS cru-*
cifixus, Sanctissimum Sacramentum, MARIA Virgo: fortassis
è re Christiana futurum, si duo insuper simili formâ confi-
cerentur atque instruerentur Hortuli, *Passionis* alter, alter
Eucharisticus; non mediocrem & ipsi (ut spes erat) apud
ejusmodi sanctarum artium studiosos, utilitatem habituri.
Jàmque prioris illius, Hortuli Passionis videlicet, descri-
bendi partes adornandique mihi sumpseram, eundemque
plantis salutaribus, tametsi in parte amaris, conferendi;
nardo, croco, myrrha, alœ, balsamo, è sacro Cantico istuc
translatis.

Veruntamen alijs graviorum partim studiorum, partim
curarum occupationibus, intermissa quidem est annis plu-
ribus, at ex toto nunquam omissa ea cogitatio: cum inter-
dum, siquid inter legendum commentandumve incidere,
quod eam in rem posset facere, studiosè annotarem; aliàs
a autem,

autem, per succisiva, aut quasi spiramenta temporum, nunc hoc, nunc illud exercitium, nullo ferè ordine materiæ, sed prout occasio animi sive ferret, conscriberem. Ita ipsâ die, tanquam sub manu crescente materiâ, aut (quod Vates ait Venusinus) *currente rotâ*, exijt denique, non ille animo destinatus & præconceptus Hortulus, sed grandiuscula hæc circa Jesum crucifixum Occupatio.

Horat: de arte Poët:

Scriptio- nis & forma.

In qua adornanda id fuit præsertim propositû, ut Lectorem meum ante omnia ad Christi patientis gratam memoriam, venerationem, amorem incitarem; tum verò ad ejus diligentem imitationem (in qua Christianæ veræque virtutis perfectio omnis constituta est) sensim ac pedetentim adducerem.

Ea propter inprimis id secutus sum, ut pleramque operis à me suscepti materiam, non soluto ac libero discursu, seu diffusiore methodo, traderem, neque accurato quodam ordine, aut artificiosâ dispositione deducerem (quorum utrumque fieri potuit, minori fortassis operâ, majore splendore ac dignitate scriptionis) sed in formam potiùs exercitiorum, præceptorùmve asceticorum cogerem, ac facilioribus primùm positis, deinde ad majora progrederer: quò nimirum magis, studiosarum mentium, & in via spiritûs proficere cupientium, commodis utilitatibusque fervirem; illorum Scriptorum imitatus industriam; qui (ut Plinius ait) *utilitatem juvandi, prætulere gratiæ placendi.*

Præfat. ad hist. nat.

Eâdem ex causâ, tum preces quasdam interdum, rhythmicæ sive sacros intermisceo; tum revelationibus doctrinæ sanctarum faminarum, Gertrudis, Mechtildis, Catharinæ Senensis, ac Genuensis, Angelæ, Tereziæ, aliarumque plurium, sparsim nec illibenter utor: quò earum dicta atque exempla, apud eos quibus præcipuè studet hic noster labor, aliquam existimem spiritualem utilitatem allatura. Quâ sanè in parte duces habeo viros præclaros; nomina-
timque

timque Ludovicum Blossium, Latensem in Belgio Abbatem, Autorem in isto scribendi genere laudatissimum, aliisque Scriptores asceticos, etiam nobis liberalius, ejusmodi sanctarum sententijs scripta sua passim respergentes. Fatebaturque P. Petrus Faber, vir rerum spiritus experientissimus, & S. IGNATII in Societate constituenda filius primogenitus, multam se ex libris S. Gertrudis orandi silvam suo commodo comparasse: nostrumque item B. Aloysius Gonzaga, lectione vitæ B. Catharinæ Genuensis (in qua sublimia continentur vitæ spiritualis axiomata) magno habebat in pretio; ut Nicolaus Lancicius restatur. Idem fuit viri magni sensus Roberti Cardinalis Bellarmini, de quo ita P. à Petra sancta in ejus Vita: *Oblectabatur etiam vitâ S. Catharinæ Senensis, & B. Catharinæ Genuensis, propter sensa animi sublimia, que communicaverat illis DEUS.* Ubertinus porro de Cafali, in Prologo primo Arboris Vitæ crucifixæ Jesu, gratulatur sibi plurimum, quod in notitiam sanctissimæ (ut ait) & veræ angelicæ, Angelæ de Fulginio, adhuc viventis adductus sit; ex cujus usu & consuetudine, se ita agnoscat illustratum fuisse divinitus, ut absterfis pristinis animæ suæ languoribus, Christi spiritum in se de novo genitum senserit: ibidemque quandam memorat devotissimam virginem Cæciliam Florentinam, per quam itidem ait in arcana Jesu se introductum esse.

L. 2. vit. c. 4.

De arid. in orat. c. 6.

L. 2. c. 8.

Atque utinam illius spiritus qui de prædictarum Christi sponfarum scriptis aspirat, altorumque sensuum, quibus ipsas imbuit arcana divinorum experientia, in mentes nostras pars aliqua derivaretur! fortasse non modò (quod ajunt) teneræ cujusdam devotionis, sed robustæ quoque solidæque virtutis plus haberemus. At quando non omnes ejusdem sunt sensus, & quasi genij spiritualis; poterit, cui minùs hæc arriserint, ea cum occurrent, oculo negligente transmittere, eique quod fortè ad palatum magis faciet, immorari studiosius, ex apum more videlicet, quæ pratum

floridum circumvolantes, omnes quidem flores delibant, sed alios levi tanquam osculo tentatos omittunt, cupidius alijs insistentes, quos operi suo magis senserint opportunos. Ego interim pro meo instituto, quæ pluribus placere ac prodesse posse, existimarem, mihi fastidiosè aspernanda, aut (cùm res ipsa postulare visa est) penitus omittenda non censui.

Styli ratio

Postremò eundem in finem styli rationem aut loquendi formam attemperavi. Nam et si in eo nonnihil operæ posuerim, ut nè sordidus planè aut etiam abjectus sermo esset, quòd nonnullos intelligam à piorum librorum lectione, ipsà barbarie, aut nimià styli simplicitate absterri: non tamen adeò eà in causà religiosus extiti, ut vocibus varijs, quas vel erudita SS. Patrum autoritas, vel scriptorum etiam asceticorum usus recepit communissimus, propterea mihi abstinendum scrupulosius censerem, quòd eas latini autores, vel non omnino, vel non eum in sensum usurpaverint. Habet enim, quemadmodum disciplinæ reliquæ, immò (ut Tullius observat) ars omnis, ita ascetica quoque doctrina, propria sibi vocabula; quæ cùm necesse sit identidem in ejuisdem operis tractatione recurrere; & voce aliquà peregrinà, seu eà in arte minùs familiari, vel operoso longèque ducto verborum circuitu, eorum vim exprimere volueris; aut obscurum te feceris, aut prudentioribus etiam ridendum præbueris. Nam cùm verba constet, sententiæ gratià, non autem è contrà, sententiam verborum causà esse; idque tum maxime spectandum sit, cùm non loquendi ars traditur, sed bene vivendi operandique disciplina: stultum erit probrosùmque scriptori, dum verborum formas curiosius exquirat, sententiam perdere; & supervacui ridendique laboris, cò per circuitus atque anfractus eniti, quò facillè liceat, vià simplici rectòque itinere pervenire.

*l. 2. in Luc.
cap. 2.*

Exaudiam igitur S. Ambrosium ita quodam loco præcipientem: *Si ipsi Philosophi eorum qui totos dies in disputatio-*

ne

ne consumunt, minus latinis & receptis usi sermonibus sunt, ut proprijs uterentur: quanto magis nos negligere verba debemus, spectare mysteria? Placētque itidem quod hic submonet Lactientis Abbas: *Pietati* (inquiens) *admodum amica est simplicitas*; sicque nescio quo pacto, ut verba curiosius excultior plerumque non tam penetrent, quam demulceant. Ita ille scriptor religiosissimus & sapientissimus; cujus nos in toto opere, non modò sensa sæpe sectabimur, sed etiam verba subinde pluscula ponemus.

His salve, mi Lector, & isthoc quidquid est opellæ mez, tuo commodo utere; & me (siquid de te hoc meo labore bene merui) in Christi vulneribus ac visceribus commendatum habe.

